

Hanzade Servi

Karakura'nın Düşleri

 tudem

2014
TUDEM
Edebiyat
Birincilik
Ödülü

**2014 Tudem Edebiyat Ödülleri
Korku Öyküleri Birincilik Ödülü**

Karakura'nın Düşleri

Hanzade Servi

KARAKURA’NIN DÜŞLERİ

© 2015, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi

RESİMLER: Volkan Korkmaz

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

DÜZELTİ: Hülya Dayan

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2015 (2000 adet)

İkinci Baskı: Nisan 2016 (2000 adet)

Üçüncü Baskı: Ekim 2017 (2000 adet)

Dördüncü Baskı: Ekim 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-66-9

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

2014 Tudem Edebiyat Ödülleri
Korku Öyküleri Birincilik Ödülü

Karakura'nın Düşleri

Hanzade Servi

 tudem

Hanzade Servi

1978’de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon, reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında Ortanca Balık

adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü’nü aldı. Kitaplarını, ayırımı yapmaksızın “her yaşta ruhlar için” yazıyor.

Hâlâ kitap üretimini sürdürmekte; skeç, yazı, şiir ve öykülerini <http://hanzades.blogcu.com> adresinde gözler önüne sermekte; serbest yazarlık kariyerine devam etmektedir.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Ortanca Balık (öykü)

Karakura’nın Düşleri (öykü)

Hayalet Tozu (roman)

Umacı (roman)

Kumdan Salıncak (roman)

Yo-Yo (roman)

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk (roman)

Hortlaklar Geçidi (roman)

İçindekiler

1) Son doğum günü	7
2) Cadının Sadık Yardımcısı	21
3) Duvarın İçindekiler	65
4) Hortlak Gören İspinoz	83
5) Perizad'ın Kardeşi	121
6) Sakın Kapıyı Açma	137
7) Karakura'nın Düşleri	165

SON DOĞUM GÜNÜ

“**K**ocaman bir pasta hazırlatıyoruz. Müzik olarak tabii ki One Direction çalacak. Bir haftada silinen geçici dövme standı da kurulacak. Ayrıca garsonlar, vampir gibi giyinecek.”

“Palyaço da olacak mı?”

“On iki yaşına giriyorum, altı yaşına değil.”

Aslım, Sündüs’ün az önce eline tutuşturduğu davetiyeyi yüksek sesle okudu:

“Doğum günü kızı Sündüs Doruk, on iki mumla aydınlanacak partisinde sizi de yanında görmekten mutluluk duyar. 9 Mart 2014 Pazar. Saat: 14.00. Mendirek Kafe.”

“Müthiş, değil mi? Annem her ayrıntıyla ilgileniyor. Çikolotaya alerjisi olan Demet için vanilyalı pasta bile sipariş etti.”

Aslım, tüm bu cümbüşü abartılı bulmuştu. Ama düşündüklerini dile getirirse, kıskanıyor gibi görünebilirdi. Neyse ki o an Efza Hoca okula girdi ve Sündüs koşarak yanından uzaklaştı.

“Hocam! Efza Hocam!” Sündüs, öğretmenlerinin içinde en çok Efza Yağız’ı seviyordu. Fakat annesi, ayıp olmasın diye parti için okuldaki tüm öğretmenlere davetiye göndermişti. “Doğum günüme geliyor sunuz, değil mi?”

Genç kadının bakışlarının buğulandığını görünce, Sündüs’ün içinden bir endişe rüzgârı geçti.

“Ben de seninle o konuyu konuşacaktım.”

Bahçeye çıkıp yürümeye başladılar. Efza Hoca yirmi dört yaşındaydı ve okul üniforması giyse, herkes onu öğrenci sanırdı. Sündüs, yirmi dört yaşındayken on altı yaşında gibi görünmenin müthiş olduğunu düşünüyordu.

“Dün davetiyeyi aldıktan sonra, okuldaki dosyaya baktım,” dedi Efza Hoca.

Sündüs, okul dosyasında kadını kızdıracak bir şey olup olmadığını düşündü. Hiç ceza almamıştı, devamsızlığı sadece iki gündü ve dersleri de çok iyiydi.

“Doğum günün 9 Mart Pazar değil, 10 Mart Pazartesiymiş,” diye ekledi Efza Hoca.

Sündüs, “Ah, evet!” dedi rahat bir nefes alarak. “Doğum günüm 10 Mart. Ama sizin de dediğiniz gibi, pazartesiye geliyor. Annem hafta içi okul olduğundan parti yapamayacağımızı söyledi. Biz de kutlamayı bir gün önceye aldık.”

Kafasına takılan şeyi öğrendiği halde, Efza Hoca’nın yüzündeki bulutlar hâlâ dağılmamıştı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedi genç kadın, Sündüs’ün canını yine sıkarak. “Bak aklıma ne geldi,” diye devam etti, “doğum gününü haftaya pazar kutlasak olmaz mı?”

“Bu pazar işiniz mi var?”

“Şey, hayır. Bunu on iki yaşında bir kıza nasıl anlatabilirim bilmiyorum.”

“Aslında henüz on bir buçuk.”

“Evet! Söylemeye çalıştığım tam da bu. On iki yaşına pazartesi gireceksin.” Efza Hoca aniden gülümse-di. “Doğum gününü pazartesi sabahı, benim dersimde kutlamaya ne dersin?”

Sündüs, pazartesi sabahı matematik dersinin arasına sıkıştırılmış, okul üniformalı doğum gününü hayal edince, yüzünü buruşturarak, “Annem her şeyi ayarladı,” dedi. “Sanırım artık değiştiremeyiz. Niçin bu kadar huzursuzsunuz?”

Aslında şu an Sündüs de huzursuzdu. Okulun en havalı öğretmeninin, partisine gelemeyecek olması canını sıkmişti. Efza Hoca Aslım’ın geçen ayki doğum gününde gitar çalıp şarkı söyleyerek tüm konukları büyülemişti. Ayrıca Aslım’a, Hanzade Servi’nin imzaladığı Hayalet Tozu romanını hediye etmişti. Sündüs’ün de o yazara hayran olduğunu biliyordu ve bu da, büyük bir sürprizin ayak sesleri demektir. Sündüs, imzalı Kumdan Salıncak kitabını öğretmenin elinden alkışlarla alırkenki fotoğraflarının, Mendi- rek Kafe’de, havuz başında çekilmesini istiyordu.

Genç kadın iç çekerek durdu ve Sündüs'ün gözlerine baktı.

“Doğum günlerinin önceden kutlanmaması gerektiğine dair bir inanış vardır. Beni hurafelere inanmakla suçlayabilirsin ama erken doğum günü kutlamaları, uğursuzluk getirir.”

Sündüs o kadar şaşırmişti ki, ne söyleyeceğini bilemedi. Efza Yağız gibi genç, eğlenceli, çocukların yanında onlardan daha çocuk olabilen bir öğretmen böyle saçmalıklara niye inanıyordu ki? Sündüs'ün içini yeni bir huzursuzluk kapladı.

“Şey... doğum günleri erken kutlanırsa ne olurmuş?”

O an zil çaldı. Efza Hoca, sanki cevap bulutların üzerinde yazıyormuş gibi bir süre gökyüzüne baktıktan sonra, “Kimse bilemez tabii,” dedi. “Ama öyle söylerler.”

“Kimse bilmiyorsa, uğursuzluk olduğunu kim uydurmuş?”

“Hadi, derse geç kalma.”

Sündüs, hayatının en kötü cuma gününü geçirdi. Efza Hoca'nın partisine gelmeyeceği yetmiyormuş gibi, başına bir de uğursuzluk belası çıkmıştı. Üstelik, en sevdiği öğretmenin kafa dengi olmadığını öğrenmenin hayal kırıklığını da yaşıyordu. Yetişkinlere özgü saçmalıklar, genç kadını ele geçirmeye başlamıştı bile.

Sündüs eve döndüğünde, annesi Mendirek Kafe'nin işletmecisiyle telefonda konuşuyordu.

“Evet, elli kişi olacağız. Siz yine de m6n6leri altmış kişilik hazırlayın ki, birileri son anda kardeşini, arkadaşını falan getirmeye kalkarsa mahcup olmayalım. Kost6ml6 fotoğraf çekimi standını ayarlamak için yarın sabah geleceğim.”

“Kost6ml6 fotoğraf çekimi mi?” diye bağırdı S6nd6s heyecanla.

Annesi telefonu kapatırken, “Ah, s6rpriz olacaktı!” dedi. “İnanılmaz g6zel kost6mler ayarladım. Eđlence-
li olmaz mı?”

“Hem de nasıl!”

S6nd6s, annesine sarıldı. Ama içindeki sıkıntıyı ondan saklayamadı.

“Neyin var senin? Sanki çok sevinmemiř gibisin.”

“şey... doğum g6n6 partimi haftaya pazara alabilir miyiz anne?”

“Nel? Elbette alamayız. Niye b6yle bir şey istiyorsun? Haftaya pazar, doğum g6n6n çoktan bitmiř olacak.”

“Bu pazar da daha bařlamamıř olacak.”

“Evet. B6ylece tam iki g6n boyunca, doğum g6n6n tadını çıkaracaksın.”

S6nd6s, “Efza Hoca’nın...” deyip sustu. Uđursuzluktan bahsetmenin, annesini kızdıracağını hissetmişti. C6mlesini, “Pazar g6n6 içi varmış,” diye bitirdi.

“Gelememesine 6z6ld6m. Ama sırf bir kiři gelemeyecek diye t6m organizasyonu iptal edemeyiz. Efza Hoca da hediyesini pazartesi verir. Hadi 6st6n6 deđiřtir.

Ben de, yanlılıkla anaokulu ölçülerinde kıyafetler yollamasın diye, kostümcüyle tekrar konuşacağım.”

Sündüs akşam yemeğinden sonra odasına çekilince, internette doğum gününü erken kutlamakla ilgili bir araştırma yapmaya koyuldu. Bulduğu şeyler, sıkıntısını dağıtmak yerine daha da arttırmıştı. Gerçekten de böyle bir inanış vardı. Ama kimse, doğum günü erken kutlandığında ne olacağını bilmiyordu. Sündüs, tüm batıl inançların zaten böyle işlediğini düşündü. Merdiven altından geçmek, ayna kırmak, terliğini kapı eşiğinde ters bırakmak da uğursuzluk getirirdi. Fakat ‘şöyle olur, böyle olur’ diye kesin bir uğursuzluk yoktu. Herhalde herkesin başına farklı şeyler geliyordu. Acaba batıl inançları umursamamak, onları ortadan kaldırır mıydı? Belki uğursuzluk sadece, geleceğine inanıp ondan korktuğunuzda geliyordu.

Sündüs gerçekten sıkılmıştı. Bilgisayarını kapatıp yatağa uzandı. Rüyasında Mendirek Kafe’deydi. Tam doğum günü mumlarını üflerken pastanın içinden bir zombi çıkıyordu. Sündüs uyandığında, bir daha geceleri zombi dizisi izlememeye karar vermişti.

Batıl inançların saçma olduğunu düşündüğü halde, içindeki huzursuzluğun niçin hâlâ sürdüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Annesi haklıydı. Pazar günü partide çok eğlenecekti. Pazartesi de Facebook duvarı kutlamalarla dolacak; dayısı, teyzesi, kuzenleri ona telefon açacaktı. Doğum günü coşkusu iki gün boyunca yaşamak, kesinlikle tek günden daha iyiydi.

Annesinden, Aslım'la alışveriş merkezinde buluşmak için izin istedi. Buluşalı daha on dakika olmadan, arkadaşı da ondaki huzursuzluğu hissetmişti. Efza Hoca'nın partiye gelmemesi yüzünden üzüldüğünü söylerse, Aslım'ın geçen ayki doğum gününü kiskanıyor gibi görünecekti. Sündüs, içindeki endişenin gerçek sebebini anlatmayı seçti. 'Bu, dünyanın en saçma şeyi' cümlesini duymaya ihtiyacı vardı. Ama onun yerine Aslım, "Anneannem de hep öyle söylerdi," diyerek Sündüs'ün endişesinin artmasına ve sinirlenmesine yol açtı.

"Yani sen hiç doğum gününü erken kutlamadın mı?"

"Hayır. Anneannem asla izin vermezdi. Bırak parti yapmayı, doğum gününün sabahı gelmeden 'iyi ki doğdun' bile demezdi."

Sündüs'ün, doğum gününü önceden kutlamış ve hâlâ hayatına normal bir şekilde devam eden biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Alışveriş merkezinde karşılaştığı iki arkadaşının söyledikleri de hiç yardımcı olmadı:

"Babam bir keresinde hediyemi iş seyahatinden önce vermişti. Ama 'doğum günün kutlu olsun' dememişti."

"Teyzem bir gün önceden 'doğum günün kutlu olsun' demişti, ama mum üflemediğim."

"Sence abartmıyor musun?" dedi Aslım, tekrar yalnız kaldıklarında. "Yani ne olabilir ki?"

Sündüs, Efza Hoca'nın evine gidip kadına bu soruyu sormayı düşündü. Sonra, büyük doğum günü heyecanını uğursuzluk saçmalığıyla gölgelediği için ona kızdığını fark etti. Partiyi yapacak ve pazartesi sabahı her şeyin yolunda olduğunu Efza Hoca'ya gösterirken, 'ah siz büyükler' diyerek gülümseyecekti.

“Veee pasta geliyor!”

Sündüs o kadar eğleniyordu ki, diken üstünde geçirdiği cuma ve cumartesi, sanki asırlar öncesinde kalmış gibiydi. Topuz yaptırdığı saçı, süslü elbisesi, yeni ayakkabılarıyla Mendirek Kafe'nin kalabalık bahçesinde kutlamaları kabul ediyor; arkadaşlarının kahkahalarını duydukça, bundan daha güzel bir doğum günü partisi olamayacağını düşünüyordu. Harika hediyeler almıştı. Gözü sık sık, son anda fikrini değiştirip gelir mi diye etrafta Efza Hoca'yı arasa da, hiçbir şeyin keyfini kaçırmasına izin vermiyordu.

Beş katlı pasta, alkışlarla havuz başına getirildi. Sündüs, on iki yaşına bastığını gösteren mumları üflerken, yarın sabah Efza Hoca'nın 'keşke partine gelebilseydim' demesini diledi.

10 Mart sabahı Sündüs, uyandığı gibi heyecanla ayağa fırladı. Gece yarısından itibaren kimlerin Facebook duvarına kutlama yazdığını ve annesiyle babasının bugüne sakladığı sürprizleri çok merak

ediyordu. Odası gözüne değişik görününce, rüya görüp görmediğini anlamak için birkaç dakika halının üzerinde öylece durdu. Bu, onun odasındaki halı değildi. Annesi o uyuduktan sonra halıyı mı değiştirmişti? Kitaplığının olması gereken köşedeki kocaman televizyonu görünce, içini bir sevinç kapladı. Asıl doğum günü hediyesini demek bu sabaha saklamışlardı. Ama sonra, demin üzerinden fırladığı şeyin, yatağının yerinde duran bir kanepede olduğunu fark etti. Onu uyandırmadan yatağını nasıl götürmüşlerdi? Masası ve sandalyesi de yoktu. Perdeler değişmiş; duvarındaki posterler indirilmişti. Burası kendi odası değil, sıradan bir oturma odasıydı.

Sündüs, paniğe kapılmaya başladığını hissetti. Duvardaki saat küçük bir çınlamayla sekizi gösterince, ‘okula geç kaldım’ diye düşündü. Annesinin şimdiye kadar onu çoktan uyandırması gerekirdi. Forması, çantası, kitapları kim bilir neredeydi?

Sündüs odadan çıktı ve mutfağa koştu. Anne babasını kahvaltıda görünce, rahat bir nefes aldı.

“Anne? Baba? Neler oluyor? Odam değişmiş. Eşyalarım nerede? Siz onca şeyi yaparken niye uyanmadım? Okula da geç kaldım.”

Annesi cevap vermek yerine, çayından bir yudum alıp dalgınca masa örtüsüne bakmayı sürdürdü. Masaya Sündüs için tabak koymamışlardı. Annesiyle babasınınkinden başka sandalye de yoktu.

Hanzade Servi

Karakura'nın Düşleri

Rüyanda hiç karakuralarla karşılaştın mı? Bak, duvarın içinden sesler geliyor... Halının ortasında küçük bir sirk beliyor... Komşu kadın hortlak mı görmüş? Yok artık! Bu oyuncak bebeği ölü sahibine teslim etmeli ve doğum gününü erkenden kutlamamalısın... Çünkü kapalı kapıların ardında neler olduğunu asla bilemezsin...

Çocuk korku edebiyatı, Türkiye'de çok fazla rastlanılan bir tür değil. Ödüllü yazar Hanzade Servi, bu boşluğu hem ürperten hem gülümseten tarzıyla doldurmaya kararlı. Yedi öykünün yer aldığı *Karakura'nın Düşleri*'nin, karanlıkta el feneriyle okunması tavsiye ediliyor.

*Kapıyı kilitleyebilirsin
ama evin içindekilerden kurtulamazsın!*

Resimleyen: Volkan Korkmaz

ISBN: 978-605-9153-66-9

9 786059 153669

www.tudem.com

[f](#) [t](#) [i](#) [v](#) [t](#) [t](#) [t](#) [t](#) [t](#) tudemyaingrubu